

[Erik Eriksen.]

Nu kan det måske rent tidsmæssigt være vanskeligt at komme ind på det, og jeg skal nøjes med at henvise til referatet i dagbladet Politiken for den 2. maj. Der er den højtærede statsministers nejtale til det radikale parti meget klart refereret. Det kan kun læses som et absolut nej og en bestemt afvisning af opfordringen til at bringe spørgsmålet om Vesttysklands atombevæbning frem i NATO. Dette nej er altså gentaget i dag. Har jeg så ikke lov at sige, at på et centralt område, et meget centralt område, er der inden for vor regering, der er en NATO-regering, meget tydeligt divergerende opfattelser? Jeg kan sige det på den måde, at uenheden lyser spritklart ud af hvert eneste ord, der er fremkommet under debatten og i den højtærede statsministers udtalelser.

Jeg fremkom i går med nogle udtalelser, hvori jeg bebrejdede den høje regering og statsministeren, at der var lagt et vist pres på arbejdsgiverne, og at der, om jeg så må sige, var handlet med landbrugets arbejdsgiverforening. Den højtærede statsminister sagde nu til mig, at dette var agitation og propaganda. Det vil ministeren få svært ved at få medhold i inden for erhvervet. Jeg har kun mine oplysninger fra pressen. Den højtærede statsminister har ikke informeret mig om, hvad han har foretaget sig i disse forhandlinger, men jeg citerede jo i går, hvad den højtærede fiskeriminister havde skrevet, og noget bedre sandhedsvidne kan jeg ikke få. Jeg vil imidlertid gerne sige, at dette, at statsmagten skal kompensere forligsydelser parterne imellem, er nu ikke godt, og jeg finder det fortsat meget uheldigt, for ikke at sige uforsvarligt. Det kan føre ud i helt uholdbare tilstande, ja, det kan føre til en planøkonomi, som selv en socialdemokratisk regering efter min opfattelse ikke kan holde til. Der er jo ingen tvivl om, at hvis vi også har en socialdemokratisk regering om 3 år — så er det i den forbindelse ligegyldigt, om den til den tid direkte eller indirekte har støtte af det radikale venstre og retsforbundet — vil betrængte erhverv blive udsat for at skulle yde lønforbedringer eller andre forbedringer mod kompensation i form af prisstøtte eller lignende, og det er da naturligt, at det vil gælde både for landbruget og for industrien.

Det kan ikke siges for tydeligt, at en sådan politik beror på en fundamental fejlurdering af, hvad der i det hele taget er økonomisk muligt. Ligegyldigt hvor man vender blikket hen, møder man jo udsigterne til en hårdere konkurrence. Det er i sig selv alvorligt nok, som jeg allerede har påpeget det, at vore investeringer er så små — for små. Kommer dertil endvidere, at vi som kompensation i større omfang skal yde statsstøtte til betrængte, fordi de får deres omkostningsniveau forhøjet, ja, så vil hele vor økonomi bryde sammen.

Nu ved jeg jo godt, at det ikke kan gøre større indtryk på den højtærede statsminister, hvad jeg siger om disse ting, men det er så ofte sådan, at når jeg har noget, jeg lægger megen vægt på, søger jeg bistand hos min nære ven fra gamle dage, den højtærede økonomiminister. Den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard sagde om lignende forhold i folketingssamlingen 1955-56 under første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om toldafgifterne m. m. følgende — det står på sp. 2433 i Folketingstidende 1955-56 —:

„I alt, hvad vi foretager os, må vi have for øje, at det afgørende for et land med en så vældig udenrigshandel som Danmarks er, at vi opretholder vor konkurrenceevne udadtil.

Vi kan ikke bygge vor fremtid på, at organisationers og andres særinteresser i afgørende grad bestemmer omkostningsniveauet, og at man derefter forlanger, at staten, folketings, gennem toldbeskyttelse og restriktioner skal sikre rentabiliteten.“

(Økonomiministeren [Bertel Dahlgaard]: Det er da rigtigt!). Det er fuldstændig rigtigt, og jeg fremdrager det, for at også den højtærede statsminister kan tage det til efterretning. Men så vidt jeg forstår, er det ikke helt den tale, den højtærede økonomiminister har holdt i ministermøderne. Hvis den højtærede minister har holdt den tale dér, så er hans indflydelse ikke så stor, som jeg havde regnet med. Jeg ville altså med dette sige, at så vidt jeg kan se, er det helt udelukket, at vi ret længe kan gå og yde tilskud til hinanden, og det vil efter min bestemte opfattelse i særlig grad gælde, efterhånden som markedsplanerne bliver ført ud i livet.